

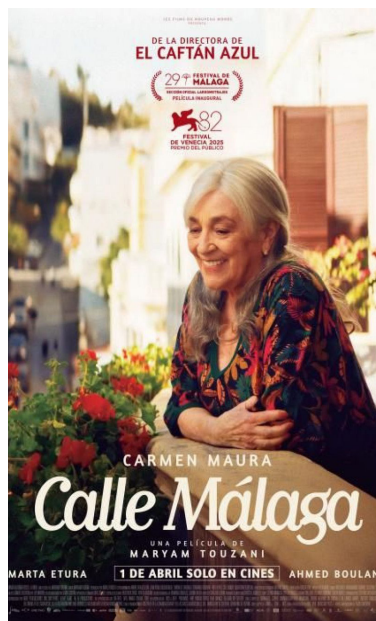
Un cant a la vida en un Tànger lluminós

Amb només tres pel·lícules, la veu de Maryam Touzani s'ha convertit en una de les més brillants i respectades del cinema africà. Des del seu debut el 2019 amb el drama intimista *Adam* -que va cridar poderosament l'atenció a la secció *Un Certain Regard* de Cannes, on es va presentar mundialment-, Touzani ha demostrat una especial cura per la construcció dels seus personatges, envoltants d'una calidesa i una sensibilitat que no defuig quan la història ho demana el perfil més dramàtic. A més, ha tingut la capacitat d'explicar unes trames que combinen a la perfecció l'especificitat local del seu Marroc natal, però que a la vegada transcendeixen aquest marc per esdevenir plenament universals.

La pel·lícula que la va catapultar definitivament a escala mundial va ser *El caftán azul*, premi FIPRESCI a Cannes, premi a la millor actriu a Valladolid i film que va estar present a la shortlist de l'Oscar a la millor pel·lícula internacional representant el Marroc. El seu segon film va ser un èxit en els circuits cinèfils arreu del món i va suposar la seva primera col·laboració amb el seu marit i també director Nabil Ayouch, amb qui va signar el guió a quatre mans.

El seu tercer treball, presentat per primera vegada al Festival de Venècia, és una nova confirmació del seu talent i, sens dubte, un títol especial perquè està ambientat per primera vegada a Tànger, la seva ciutat natal. A *Calle Málaga*, Touzani torna a col·laborar amb Nabil Ayouch en el guió i el film és una coproducció marroquina-espanyola amb Fernando Bovaira -el veterà productor de la majoria de les pel·lícules d'Alejandro Amenábar- i Simón de Santiago al capdavant. Aquest enllaç amb la part espanyola de la producció té sentit a partir de la pròpia dinàmica del guió que dona tot el protagonisme al personatge de María Ángeles, interpretat per Carmen Maura, una ciutadana espanyola que ha residit a Tànger durant pràcticament tota la seva vida.

Precisament el conflicte de la pel·lícula s'estableix a partir de la inesperada aparició de la seva filla Clara -interpretada per Marta Etura- i amb la que María Ángeles ha tingut una relació cada vegada més freda i distant. Clara és la propietària del pis de la seva mare a Tànger i està decidida a vendre'l per fer front a una delicada situació econòmica, motivada per un divorci poc amistós i haver-se de fer càrrec dels seus dos fills. Als vuitanta anys, María Ángeles es troba davant el dilema de deixar la ciutat i l'habitatge on ha viscut gran part de la seva vida per marxar a Madrid amb la seva filla o quedar-se a Tànger, però resignar-se a viure en una residència. Però la paraula "resignació" no està en el vocabulari

CALLE MÁLAGA

País: Marroc, 2025
Direcció: Maryam Touzani
Guió: Maryam Touzani, Nabil Ayouch
Intèrprets: Carmen Maura, Marta Etura, Ahmed Boulane, María Alfonsa Rosso
Gènere: Drama
Durada: 116 min
Idioma: Castellà

No recomanada per a menors de 12 anys

de María Ángeles i la pel·lícula es planteja a partir del conflicte com una història de resiliència i recerca de segones oportunitats que fins i tot poden arribar en l'etapa final de la vida.

Amb aquest material, Touzani i Ayouch construeixen un guió que va basculant entre el conflicte dramàtic, unes pinzellades de costumisme i finalment un retrat de la vellesa molt vitalista que proporciona algunes de les millors seqüències del film. En les imatges de *Calle Málaga* hi ha un retrat de Tànger molt càlid, també molt humà, tot i que potser en algun moment excessivament idealitzat o edulcorat. És en la segona part de la pel·lícula quan, esperonada per l'actitud de María Ángeles de rebel·lar-se contra les dificultats, la història va pujant de registre per convertir-se en un cant a la vida i a què mai és tard per reinventar-se.

Calle Málaga funciona molt bé quan Touzani es fixa en els petits detalls -els objectes, els detalls, els gestos- i quan retrata aquest univers personal, aquest "lloc en el món" que tots tenim i amb el que ens sentim íntimament lligats pels records i les vivències. Potser no funciona tan bé quan força recursos narratius -tot el que està relacionat amb els partits de futbol grinyola molt- i busca massa descaradament la complicitat de l'espectador. I sens dubte ens ofereix una de les millors interpretacions de Carmen Maura, a qui als vuitanta anys Touzani ha fet un regal inesperat i meravellós que quedarà com un dels moments culminants de la seva llarga i exitosa carrera.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona